

Sama sreča?

(Kajtimar.)

I.

Poleti je bilo. Solnce je že teden dnij pripekalo, da je bilo vse razbeljeno. Krojaška je kopala krompir. Ker njen mož Tomaž ni utegnil varovati doma sinčka — dveletnega Janezka, vzela ga je s seboj na polje. Posadila ga je v razor, dala mu v roke nekaj igrač in kopala daleč od njega krompir.

Janezek se je igral s kamenčki, plazil se semtertje, kakor znate pač otroci, ki niste mirni drugače kakor tedaj, kadar spite. Nekaj časa je bil tiho. Kar začne jokati in kričati na vse grlo.

Krojaška urno priteče gledat, kaj mu je. Ali kako se prestraši, ko zagleda prav pri Janezkovi nogi — gada! Vsa trda strahú brž popade otroka, zbeži ž njim daleč strani, potem se vrne z motiko in ubije gada.

Sedaj pa se v vroči molitvi zahvali Janezkovemu angelju varihu, ki je tako skrbno varoval njenega sinčka. Naj bi se bil Janezek le nekoliko dalje pomaknil in razdražil gada — in skoro čudež je, da se mu nemirni otrok ni še bolj približal — pa bi ga bil pičil. In v tisti vročini, ko je gadov strup še nevarnejši — kdo vé, če bi ne bil Janezek v nekaj urah mrliček?

O, priporočajte se vsak dan angeljčku varihu!

II.

Krojaška je bila bolna in sama doma z dveletnim Janezkom. Le-ta je hodil po veži semtertam, prenašal burklje, metle in kar je dobil.

Kar nekaj zaropota v veži — Janezek se zvali po zeló strmih stopnicah pred klet.

»Jezus, Marija, pomagajta!« zakliče Krojaška vsa prestrašena; précej se ji je namreč zdelo, da je neprevidni otrok padel po stopnicah, ker ograja nad njimi ni bila zaprta.

Vse tiho.

»Moj Bog, gotovo se je ubil!« zdihovala je Krojaška ter izkušala zlesti s postelje, drugače bi vsaj jokal.«

»Micka, Micka, mati!« vpije skozi okno proti so-
sedovim, da bi priklicala kakega človeka, ker le ni
mogla s postelje.

Kar pripleza Janezek počasi po stopnicah, drži
se za glavo, s katero je butal ob stopnice, ter pride
zdrav k materi, samo majhno se je opraskal. In vendar
je zdrčal po desetih stopnicah, ki so zelo zelo strme
in nerodne.

Krojaška si ni mogla drugače razlagati tega, kakor
da je sam angelček varih podstavljal svojo roko, da
se njen Janezek ni ubil.

Glejte, otroci, take varihe imate; pa kako ste jim
hvaležni? (Dalje prih.)

Kupite!

Hajd, otroci, sem hitite,
Zlatih jabolk si kupite!
Hrušek presladkih imam,
Jako rad vam jih prodam.

K meni le, če znate jesti!
Kaj se stiskate na mesti?
Tri so hruške za belič,
Hej, to skoro je pod nič!

Smiljan Smiljanič.

Zimske podobice.

(Piše Janko Barle.)

I.

Neugoden, zimski dan. Ne sneži res ne; nu, saj je
snega dovolj po ulicah in po strehah. Veter brije,
pod nogama škriplje tako, da se vsak človek, kateri se
pokaže na ulicah, kolikor le more, stisne v svojo suknjo,
ali pa v svoj ogrtač. Ej, gospôdi ni take sile! Na glavi